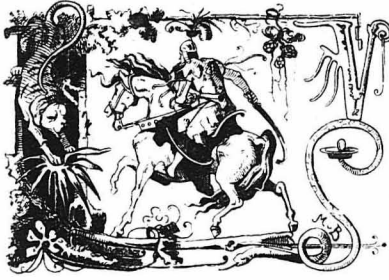

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ, ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ, ΓΟΗΤΕΙΑ

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ

Ο ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΣ

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου)
"Από τη στιγμή εκείνη έγινε σκαφτικός και κατσούφης κι' άρχισε να περνά άλητική ζωή. Δέν έζητιάνευε, μά δέχονταν την φιλοξενία άκόμα και στο φτωχότερο

καλυβάκι.

— Λοιπόν άκόμα δέν του φανέρωσε τονόμά του και την καταγωγή του ;

— "Όχι, αιδέντα.

"Ο Κοντόσταυλος άφησε στεναγμό άνακουρίσσεως. Συλλογίστηκε πώς το παιδί αυτό της 'Αρτέμιδος Βιλανδρώ ήταν ο νόμιμος κληρονόμος της και άν παρουσιάζονταν έξωφρενικά, μορφοδών η άπατήρη την περιουσία της μητέρας του. Το αίσθημα της φιλοφροσύνης έξυπνοδέν έντός του και η Νικολέττα δέν ήταν παιδί γι' αυτόν το ιερό πρόσωπο, που του θυμίζε τόσες θείες άναμνήσεις. Ήταν ένας μάστιγας επικίνδυνος, που έπρεπε να λείψει με κάθε θυσία. Προτού όμως άποφασίση τίποτα, έπρεπε να μάθη από τη Νικολέττα κάθε τι που γνώριζε σχετικά.

— Και πού είνε αυτό το άμοιρο παιδί της 'Αρτέμιδος ; ρώτησε με ύποκριτική συμπάθεια.

— Τό έξερτε πού είνε, έκλαμπρότατε.

— "Έγω ; ρώτησε με κατάκληξη. Δέ σέ καταλαβαίνω, Νικολέττα.

— "Ήρθε και παρουσιάσθη σέ σάς ως πρεσβυτής των Ουγενότων.

— Πάτερ ήμών ! φώναξε ο Κοντόσταυλος, κι' ένα χαμόγελο άπείσασε και άγριας χαράς ρώτισε το πρόσωπό του.

— Και δέ γνωρίζε την καταγωγή του ; ξαναρώτησε.

— Τώρα παιά ίσως την ξέρει.

"Ο Μοντρορανού χλάμιασε.

— Πώς είνε δυνατόν αυτό άφου δέν του τη φανέρωσε ; ρώτησε.

— Χτές που προσπαθούσα να τον έμποδίσω νάρθθ' σ' εμάς και δέν τό κατώρθωσα, του έβωκα την περιγραφή που έγραφο παθαίνοντας η μητέρα του. Του είπα να τη διαβάση μονάχα όταν νομίση ότι κινδυνεύει η ζωή του. "Ισως κοιτών, μά κι' έπρεσε στά χέρια σας, μά και τον φυλακίσανε να την διαβάση.

— Έξερτε Νικολέττα, τι περιέχει η επιστολή αυτή ;

— Ναι ξέρω... "Έγω τη σφράγισα τότε με κύριο βουλοκέρι.

"Ο Μοντρορανού κοντανάσινε γεμάτος άγνοια.

— Και λοιπόν ; ρώτησε χλωμός σάν πτώμα, κι' γράφει η επιστολή αυτή ;

— Την ξέρω άπ' έξω. Γράφει : — Τό παιδί που φέρνει πάνω στο άριστερό του μηρτίσο ένα σημάδι, όμοιο με φύλλο μισού, είνε παιδί του. "Όταν διαβάση τα λόγια αυτά άν είνε φτωχός άς απαιτήσει την περιουσία μου. "Αν είνε δυστυχημένος άς συλλογισθ' ότι η μητέρα του όπηξε πιά δυστυχημένη από αυτόν.

**"Αρτέμις Βιλανδρώ
Βαρωνέσσα Μοντρορανού.**

"Ο Κοντόσταυλος έφριξε παιδί. "Η φιλοφρονα τον τον έκανε τραβόλι. Κινδύνευαν τά πλούτη του. "Ένα παιδί εσφίτρωσε άξαρνα και του τό διαμφορητήση και το παιδί αυτό ήταν ο Προφήτης των Ουγενότων.

Μανιάδης ο Μοντρορανού χτύπησε το κουδοϋνι. "Ο Ροβέρτος ήρ παρουσιάσθηκε.

— Φέρτε μου τον γέγον Ουγενότο, πρόσταξε.

"Η Νικολέττα άνησύχησε.

— Τί θά κάμειτε ; ρώτησε.

Μά ο Κοντόσταυλος άλλαξε έντελώς ύφος και της άποκρίθηκε : — Μην άνησύχη. Θά δής...

Σέ λίγο ο Ροβέρτος ώδήγησε στην αίθουσα τον Προφήτη...

Η ΠΕΡΓΑΜΗΝΗ

"Ο Προφήτης μπήκε στην αίθουσα ήημος και άτάραχος. Μόλις όμως είδε την Νικολέττα δονουρώπασε.

— Γύνε, της είπε με φωνή ασήθηρη, τί ήρθες να ζητήσης εδώ ;

— "Ήρθα να σ' έλευθερώσω παιδί μου, άποκρίθηκε η Νικολέττα.

— "Έκαμσε κακά. Δέν έπρεπε να μπής στο καλάτι του σατράπου. Φύγε κι' άς γίνη το θέλημα του Θεού για μένα...

"Η Νικολέττα τράβηξε προς την πόρτα.

— Πώς μ' αφήνεις, καλή μου Νικολέττα ; είπεν ο Κοντόσταυλος.

— Φύγε ! φύγε ! της φώναξε ο Προφήτης. Φύγε μακριά από το μέρος αυτό.

"Η Νικολέττα γύρισε τώρα προς τον Κοντόσταυλο και του είπε :

— "Έκλαμπρότατε, ότι είχα να σου πώ σου το είπα. Πρέπει να φύγω.

— "Έστο, πήγαινε στην εϋχή του Κυρίου, της είπε ο Μοντρορανού και συγχρόνος έγενεσε στον Ροβέρτο Κέρι. "Ο Ροβέρτος βγήκε έξω μαζί με την Νικολέττα και ξαναγύρισε μαζί με πέντε όπλοφόρους.

"Έρευνήστε τον άχρειό αυτό ! τους διέταξε ο Κοντόσταυλος δείχνοντας τον Προφήτη.

Οι όπλοφόροι ρίχτηκαν άμέσως έναντιόν του γέροντος Ουγενότου, μά συνάντησαν άντίστασι που δέν την περίεμαν. "Ο Προφήτης άν και ισχνός σάν σκελετός είχε τεραστίαν δύναμη. "Έπι δέκα λεπτά έπάλατον μαζί του άπεγνωσμένα. Κυλιόντουσαν κάτω, άφριζαν, μουγγρίζαν, βλαστημούσαν ! "Έπί τέλους κατώρθωσαν να τον κρατήσουν άκίνητο. Του είχον σίσιμα τά φτωχικά του ρουχά, τον είχον κουβελλιάσει. "Ο Προφήτης είχεν άποκάμει. Τόν έρευνούσαν τώρα παντού, έσχιζαν χειρότερα τά ρουχά του και τά κουβελλιάζαν, μά δέν εύρισκαν τίποτα. "Ο Μοντρορανού έστριψε τά δόντια του με μανία.

— "Άθλιε ! σϋλλιασε τέλος, πές μου που έχεις την περιγραφή, πές μου όμως γιατί θά σέ κρεμάσω !...

— Κρέμασέ με, είπε ο Προφήτης. Μήπως δέν έκρεμάσε τόσους άθλους ως τώρα ;

— Θά σέ κάμω ζωντανό !

— Κάμω με...

Μά τό αίμα του Χριστού, άθλιε, θά σέ βασανίσω φρικτά ! Θά σέ κάμω κομμάτια. Δόσμου την περιγραφή.

"Ο Προφήτης του άπαντούσε με περιφρόνηση.

"Ο Κοντόσταυλος ήταν έξω φρενών. Γύρισε στον Ροβέρτο και του είπε :

— Ρίξτε τον στο πιά σκοτεινό δεσποτήριο. Δέστε τον με βαριά αλυσά. Φυλακίστε μαζί του και τη γρηά Νικολέττα. "Η θά μου δοσσε την περιγραφή η θά σ' άφανίσω !...

Οι όπλοφόροι άρχισαν να σέρουν έξω τον Προφήτη, ο όπολος έκραυγάζε και κατηράτο :

— Κατηραμένος να είσαι σατράπη !... Βάλε τους δημίους σου λοιπόν να με κομματιάσουν. Θέλιε την περιγραφή ; Γιατί ;... Περιέχει λοιπόν την απόδειξη κανενός τρομερού σου έγκλήματος ;... Κατηραμένος να είσαι άθλιε !...

Στό μεταξύ αυτό ο γενναίοτατος λοχαγός Ρολάνδος Φαρουλλιάδ δέν είχε μείνει άργός. Έξουσιασε καλά τον Κοντόσταυλο, έξουσιασε πιά ο Προφήτης δέν θά τάβγαζε πέρα μαζί του, είχε έξασφαλίσει τά γυναικόπαιδα των Ουγενότων στο σπήλαιο του Μάλπα και είχε πολιορκήσει με τους πολεμιστάς τον πύργο του Μοντρορανού. "Η πολιορκία ήταν τελεία.

Κανείς δέν μπορούσε να πλησιάση στον πύργο, κανείς δέν μπορούσε να ξεμυτίση από αυτόν. "Ο Χαίρεμαρίας γυρίζοντας με τους άνδρες του από την Βάταν συνελήθη και άποφιλίσθη. "Ο Σπαλατρώνος και ο Λαχουσίνης θέλοντας να διασάσουν την πολιορκία υπέσπησαν πανωλεθρίαν από του ; ίππεις και τους πέλους του λοχαγού.

Μόλις ο Μοντρορανού τά έμαθε όλα αυτά έγινε έξω φρενών. Κάλεσε όμως τον Ροβέρτο Κέρι και τον ρώτησε να μάθη μέχρι ποίου σημείου ήταν πολιορκημένοι.

— Ζητάτε τη γνώμη μου, έσοχάτατε ; ρώτησε ο Ροβέρτος.

— Ναι, λέγω...

— Δέν θά όρμησθιτε καθόλου !

— Πάτερ ήμών ! "Αφου σέ φωτά άποκρίσθη.

— Λοιπόν, έκλαμπρότατε, έμμεσα στενά πολιορκημένοι, η φρουρά που έχουμε είνε άστετα και θά βρεθούμε στην άνάγη να δεχθούμε τους όρους αυτών των άγροίκων.

— Πάτερ ήμών ! Αυτό λέγεταί σίσχος... "Ο έν τοις ουρανοίς !... Θά μάς κάμουν οι άχρειοι αυτοί δ,τι θέλουν ; Θά έλευθερώσουν τον Προφήτη ;... Και η περιγραφή ; "Ο άθλιος αυτός μπορεί ν' άξιώσει και να μου πάρη την περιουσία της μητέρας του όποτε θέλει... Σατανά !... Σατανά !... Τί πρέπει να γίνη λοιπόν ;

— Αιδέντα, είπεν ο Ροβέρτος, μ' αφήνετε να ένεργησω έγω όπως ξέρω ; Μου δίνετε άπόλυτον δικαιοδοσίαν ;

— Μάλιστα. "Αρκαί να μ' άλλάξής άπ' τον κίνδυνο αυτής της διαβολοπεργαμηνής.

(Άκολουθεί)